

és vér ama kötelékeit, amelyek még egymáshoz fűztek bennünket. De a mi szeretetünk lelki, nem olyan, mint a világé. Ennél fogva mindenkor megtaláljuk és meglátjuk egymást Jézus szent-séges Szívében. Ott nincs térbeli távolság. Ajánljuk föl Istennek nagylelkűleg ezt az áldozatot. Ajánljuk föl magunkat együttesen, hogy megvalósítsa rajtunk szent Gondviselése szándékait. Kérjük a jó Istent, hogy egymást is csak őbenne szeressük és csak őbenne találjuk föl boldogságunkat.

Adja Isten, hogy — miután megváltunk egymástól a földön, egykor majd találkozzunk és soha többé el ne váljunk egymástól az égből!

Rajta tehát, nővérem! Engedd át magad teljesen az isteni Gondviselésnek és repülj el mindenhová, ahová csak szólít az engedelmesség. Mindenütt szeretheted Istent, mindenütt szolgálhatsz a szegényeknek, mindenütt teheted a jót. Ezentúl már csak ez legyen foglalkozásod és minden kívánságod. Ne feledd, hogy az lesz az én boldogságom, ha hallom, hogy te buzgó, szabályszerű, kötelességeidben hűséges és az erények gyakorlásában törekvő vagy. Ha úgy gondolod, hogy némi halálal tartozol irányomban, úgy szerezd meg nekem ezt a vigasztalást.

Ajánld föl érettem imáidat és jócselekedeteidet. Ne gondold reám többé másutt, mint Isten előtt, hogy meghozott áldozatodat mindig újabb buzgósággal megismételhesd. Biztosítlak, hogy az Úr oltáránál mindennap följajnlak szent Fölségének. S ha imáimat meghallgatja, mindennap a kegyelmek bőségét árasztja majd lelkedre."

Ez utóbbi szavakat: „Ne gondold rám többé másutt, mint Isten előtt.” Etienne úr komolyan és szószerint értette. Ámbár kétségen kívül jól esett neki nővérenek hála szeretete és tudjuk, mennyire szerette őt maga is, mégis azt akarta, hogy ennek a kölcsönös szeretetnek egyedüli, természetfölötti indítóoka Isten legyen.

Ez utóbbi szavakat tette saját viselkedése zsinórmértékévé is. „Sohasem kaptuk őt rajta — írja nővérenek egyik társnője — hogy legkevesebb is emberileg érzett volna nővére iránt. Még az ő hosszas és fájdalmas betegsége alatt sem, ami őt 1858 szeptember 27-én sírba vitte.”

(Folytatjuk.)

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

14. ÉVFOLYAM.

1928.

4. SZÁM

TARTALOM: Kövessük szent Vincét. — Szent Vince leánya hogyan szeresse Istent. — A betegek. Lelkük gondozása. — Az Úr házá-
nak ékessége. 7. Egyházi fehérenemű. — Missiós élmények és örömek. — Etienne Ker. János életrajza. 5. A kolera Párizsban. —
Kérdések-feleletek 1. A szentolvasó megszakítása. 2. Partikulák a paténán. — Szünórak. 1. Jámbor lelkek 2. Apáca ember. 3. Néma játék. —

Kövessük szent Vincét!

(Főtisztelendő Verdier (Verdié) generális atyától.)

Július hava, szent Vince hava! E hónap folyamán még gyakrabban és mélyebben, mint egyébkor, figyeljük meg dicső Atyánkat. Akkor majd még inkább tiszteljük szeretjük, s főleg, követjük is őt. Mert szinte elképzelhetetlen, hogy igazi áhítattal tiszteljünk valamely Szentet, ha nem követjük is őt egyszersmind. Követés nélkül való tisztelet csalóka tisztelet, és szükségképen veszedelmes is lehet.

Követjük tehát szent Vincénket e július hónap folyamán, amit gyermeki kegyeletünk évről-évre neki szentel. Őmaga is felszólít erre bennünket. Avagy nem hallják-e, kedves nővéreim, éppúgy, mint én is hallani vélem a felülről jövő szózatot: *Legyetek követőim*, — és miként sz. Pál is hozzáteszi: — *valamint én is Krisztusé.* (I.Kor. 4,16.)

Életében ugyan nem merete volna szent Vince példaképül állítani önmagát akár övéi, akár mások elébe. Hiszen a világ legnagyobb bűnösének tartotta magát. Mi több, azt állította, hogy még a gonoszléleknél is rosszabb, s e merész gondolatával és kifejezésével még a legaláztosabb Szenteket is felülmúlta.

Mindamellett, — ha példaképül nem állította is magát, — azt mégsem habozott kijelenteni és ismételni, hogy törekvéseinek legfőbb tárgya, egész életének magasztos célja: Jézus Krisztus követése. Annyira, hogy röviddel e földről való távozása után, amikor barátai és tisztelői arról tanakodtak egymásközt, vajjon melyik volt Vince úrnak legelső és legfőbb erénye, egyhangúlag abban állapodtak meg, hogy az Jézus Krisztus követése volt.

Figyeljük csak meg egyik rövid, de az isteni dolgokat jól megértő mondását: „Üdvözítöm, mily boldogság az, hogy a te iskolásaid lehelünk!” — Az Üdvözítő iskolájába járhatni fölséges kegyelem, már szinte előíze a mennyei boldogságnak! S miután szent Vince ezt a boldogságot hosszú élete egész folyamán élvezte, tapasztalásból beszélhetett róla.

Rajta tehát, kedves nővéreim! Legyünk tehát e július hó folyamán szent Vincének hűséges iskolatársai az Üdvözítő iskolájában. Tanuljunk meg tőle és vele együtt Jézus Krisztus tanait, erényeit és műveit. Csak úgy tanulunk meg igazán és jól, ha e tudományunk életünknek lelke, indítóoka és irányítója lett.

Követik tehát szent Vincét, Jézus Krisztus iskolását. Követik őt első sorban nagy szorgalmában, amellyel a kitűnő Mester iskoláját látogatja, és soha, az emberi természet bármiféle ürügye vagy indítóoka miatt sem kerül el. Szent Vince szorgalmas tanítvány volt. Önök is azokká lesznek az ő követésében.

Kövessék Üdvözítőnk nagy tanítványát, aki egyben atyjuk és Mesterük, abban is, hogy eszének és szívének milyen nagy figyelmét fordította Üdvözítőnk tanításainak és cselekedeteinek tanulmányozására. Mennyire figyelt!

Azaz: esze és szíve egyaránt arra törekedett, hogy megértse és megszeresse az isteni Mester szavait. Szórakozottság, könnyelműség nem tapasztalható nála, sem hajlandóság a földi mesterek tanainak készséges meghallgatására. Mit is tudhatnak ezek? Mi jót is állíthatnak azok a tanok, amelyek az örök élet igéit nem tartalmazzák?

Önök is tehát, figyelmesek lesznek. Erős és szerető figyelemmel kísérik mindazt, amit Üdvözítőnk mond, és szent Vince viselkedésében és oktatásaiban eléjük állít. Hiszen az isteni tanok visszhangja, egy Isten földi életének visszfénye ez!

Követik szent Vincét az ő természetfölötti tanulékony-ságában is. Abban a könnyedségben, amellyel értelmiségét, szeretetét, lelki életének minden mozzanatát annak a Mesternek isteni példaképe szerint igazította, akinek személyét, világosságát, elveit csodáljuk és imádjuk. Szent Vince mennyi gonddal igyekezett őt kialakítani magában, és mennyi sikerrel másolta is le!

Aranyszájú szent János azt mondta szent Pálról, hogy: „Pál szíve Krisztus szíve volt.” Oly benső volt a hasonlóság az Üdvözítő és hűséges követője: Tarzusi Pál, Krisztus Apostola között!

Vajjon nem alkalmazhatnók-e Aranyszájú szent János remek kijelentését szent Vincénkre is: „Vince szíve Krisztus szíve volt!” De mit is mondok: szíve? Szent Vincének egész lelke, szelleme és akarata, gondolata és érzelme, minden szava tette, s egész élete, legkülönbözőbb tényle, magának Jézus Krisztusnak élete volt. Valóban nagy és dicsőséges hasonlóság van Jézus, a kiváló Mester, és Depaul Vince, az értelmes és buzgó tanítvány között.

Adja Isten, hogy az Ég aranyszavú Angyalai még Aranyszájú szent Jánosénál is tisztábban csengő szavakkal állíthassák szent Vince minden egyes leányáról: „Ennek a nővérnek szíve, lelke, élete valójában Jézus Krisztus szíve, lelke és élete, mert Atyját utánozván, Jézus Krisztus tökéletes követője lett.

Szent Vince tökéletes iskolása, tehát tökéletes köve-

tője volt Jézus Krisztusnak. Az Apostolok példájára minden tudományát és egész életét ő is e szavakba foglalhatta: *Nem akartam közöttetek egyébről tudni, mint csak a Jézus Krisztusról, és pedig a megfeszítetről, (1. Kor. 2. 2.)* Jézus Krisztus volt mindenkor, mindenütt, mindenben az ő mindene!

Létezhetik-e ennél szebb és jobb életelv a Szentek számára? És hogy valaki ezt a programot meg is tudja valósítani, nem kell-e hozzá a rendesnél jóval magasabb életszentség? Nos, ez a néhány szó magában foglalja szent Vincének egész történetét, még pedig igaz történetét. E néhány szó a legteljesebb, legépületesebb, legtanulságosabb ünnepi beszéd a mi Szentünkről.

Önökre nézve pedig valóságos nemesi cím és büszkeségük tárgya, hogy Jézus Krisztus ilyen tökéletes követőjének leányai lehetnek. Mily boldogság is az, hogy Isten a Szeretet Szentjének családjába hívott meg! Mily boldogság, hogy hivatásunk, kötelmeink, szívünk és hálaánk egyaránt arra köteleznek bennünket, hogy szent Vincével együtt mi is elmondhassuk és átélhessük e szavakat: *Nem akarok egyébről tudni, mint csak a Jézus Krisztusról.* Minthogy Isten meghívta önöket és Istennek szentelt egyének, leányaim, tehát egészen az Úr Jézuséi. Kívüle nincs is tehát boldogság számukra!

Jézus Krisztust keressék tehát mindenkor! Isten nem bánja meg adományait. Meghívását vissza nem vonja. Ha tehát mindenkorra meghívta önöket, hivatási édes kötelmeiket mindenkor híven teljesítsék.

Jézus Krisztust keressék tehát mindenütt! Mennyit hangoztatjuk a hit szellemét, hiszen annyira szükséges az! Szegény az a nővér, aki nem keresi és találja meg minden házban, mindegyik tisztsgben, minden körülményben Jézus Krisztust!

Jézus Krisztust keressék tehát mindenben! Mindabban, amit az isteni Gondviselés rájuk bocsát avagy megenged, legyen az szerencsétlenség avagy öröm, szomorúság avagy vigasztalás, ellenkezés avagy isteni élvezet.

Jézus Krisztust keressék mindenkiiben! Minden emberi teremtményben, azért, mert bennük van meg Isten képmása és hasonlatossága; minden keresztényben, mert lelkükben hordozzák a Megváltás jellegét. Könnyű lesz Jézus Krisztust keresniök a neki szentelt lelkekben is. De legfőképpen keressék Jézus Krisztust a szegényekben. Ez az önök osztályrésze; szeressék tehát, s őrizzék meg!

Szent Vincén észrevették, milyen figyelemmel és áhítattal inádkozta mindenkor a *Jézus neve litániáját*, amelylyel reggeli elmélkedésünket fejezzük be. Mintha minden egyes megszólítás értelmébe akart volna behatolni! De különösen azt figyelték meg, hogy még fokozottabb összeszedettséggel és áhítattal mondotta ezt a megszólítást: *Jesu, Pater pauperum! Jézus, szegények atyja!* Tehát bennük, a szegényekben látta ő mindenkinél jobban Jézust, az isteni szegényt!

Életem, munkáim, tisztségem, műveim, erényeim, mindezekben *nem akarok egyébről tudni, mint csak a Jézus Krisztusról!* Ez legyen mindennapi életük összefoglalatja.

Idézzük még befejezésül Szentünk egyik kedvelt mondasát, mert jól kifejezi, mennyire szerette legkedvesebb erényét: „Az Angyalok testet öltének, ha megtehetnék, csak, hogy az Isten Fiának földi életében gyakorolt példáit és erényeit követhessék.”

Legyenek tehát szent Vince követői, amiként ő Jézus Krisztus követője volt!

Szent Vince gondolataiból.

Isten szelleme.

Azok, akikben Isten szelleme lakozik, Isten műveit cselekszik, és mivel Isten szent, e művek is szentek.

Ha megvetjük azt, amit Isten is megvet, ha becsüljük azt, amit ő is becsül, s ha keressük azt, amit ő helyesel, szeretjük azt, amit ő szeret, akkor Isten szelleme lakik bennünk.

Szent Vince leánya hogyan szeresse Istent.

(Főtisztelendő Cazot atyától.)

Mit értsünk azon, hogy szeressük Istent?

Vannak keresztények, akik, miután kézösszetéve szívből elsóhajtották: „Szeretlek, Istenem!” azt képzelik, hogy ezzel már az istenszeretet egy tényét gyakorolták. Pedig tévednek, mert ez csupán a szeretetnek egy szava. Ugyan ez is már valami, és napjában minél többször kell hangoztatnunk a szetetet szavát is. De csak úgy ér valamit, ha igazi kifejezése annak, ami a lélek mélyén honol.

Mások szívük mélyén éreznek igen élénk, szinte lán-
goló érzéseket, törekvéseket Isten felé. Vajjon ez-e az istenszeretet? Az, de csak bizonyos fenntartással. Mert az istenszeretet a léleknek Isten felé való törekvése, amit némelykor a szívnek többé-kevésbé élénk érzelmei is kísérnek. De ha ezzel megelégszik a lélek, akkor már igazán nem nevezhető ez istenszeretnek.

Istenszeretetünknek sokkal komolyabb megnyilvánulásai lehetnek: a szeretet próbái ezek, s életünk egyes tényeivel teszünk róluk bizonyosságot. Nagy szent Gergely azt mondja: „Probatio dilectionis, exhibitio est operis. A szeretet próbája a szeretet műveiben van.” Ha igazán szeretjük a jó Istent, mutassuk ki szeretetünket életünk minden egyes tényével.

Ezt kívánja tőlünk szent Vince is, amikor azt mondja: „Szeressük Istent, testvéreim, szeressük Istent. De szeressük őt arcunk veritékével, karunk erejével.” — Ez legyen tehát az istenszeretet különös jellege a Szeretet Leányaiban is.

Mindegyik szerzetes-társulat más, neki sajátos módon, alapítójának szelleme szerint gyakorolja az istenszeretetet.

Szeretni lehet Istent például Asszisi szent Ferenc módjára, azaz: tökéletes szegénységgel és minden teremtett dologról való teljes lemondással. Szeretni lehet szent Teréz módjára, azaz: a szeráfi lélek lendületével és a remete élet szigorával. Szeretni lehet őt Szalézi szent Ferenc módjára is, azaz, ha egész egyéniségünket szerinte igazítjuk, s a legcsekélyebbet is vele egyesülten végezzük. De lehet Istent szent Vince módjára is szerelnünk, tehát „arcunk veritékével és karunk erejével.” Azaz: inkább férfiasan, cselekedetekkel, és pedig életünk minden egyes tényével mutatjuk ki szeretetünket és legfőképpen azzal, hogy önmagunkat feledve, teljesen feláldozzuk azt Istennek és a szegényeknek.

Hallják csak dicső Atyjukat, szent Vincét! Azt mondja:

„Kétféle istenszeretet lehetséges: érzelmes és tetterős.

Az érzelmes szeretet forrása a szív. Aki így szeret, az telve van édes gyengédséggel. Az a jó Isten jelenlétét szüntelen érzi és nagy élvezetet talál abban, ha reá gondolhat.

Tetterős a szeretetünk, ha édességét nem érezzük... A Szeretet Leányainak istenszeretete nem csupán érzelmes, hanem tetterős is egyszersmind, hiszen a szegények testi-lelki szolgálatára szentelik magukat.

Amikor tehát hivatásuk kötelmeit teljesítik, legyenek meggyőződve, hogy szeretik a jó Istent és pedig hasonlíthatatlanul jobban és tökéletesebben szeretik őt, mint azok, akik nagyon érzik ugyan a szeretetet, de nem teszik azt, amit önök tesznek. De jegyezzék meg jól, azt mondtam: amikor hivatási kötelmeiket teljesítik.

Lám, kedves nővéreim, általánosságban abban áll tehát az érzelmes és egyben tetterős szeretet, hogy Üdvözítőnknek testileg és lelkileg szolgálnak az ő tagjaiban, és pedig, ott, ahová az isteni Gondviselés rendeli önöket.

Szeretet leányai! az istenszeretnek mily szép tere nyílt meg számukra! Ha úgy akarják, egész életük egyetlen, örök tényébe olvadhat az istenszeretnek. Egész

munkás életüket ebből a különleges szempontból szeretem megfigyelni.

Az *Éljen Jézus!* kiragadja önöket éjjeli álmukból. Gyorsan fölemelkednek, mert az égi Jegyes hívószava csendül meg fülükben. Vajjon nem a szeretet igazi, nagy ténye-e ez? Hiszen itt a bizonyága! Megkezdik az elmélkedést. Ott, minden lelki szárazságuk mellett is igyekeznek találkozni Üdvözítőnkkel, azért elszántan küzdenek a szórakozottság ellen. Milyen szép elmélkedés volt ez! Nem érezték ugyan, de többet tettek: küzdöttek és győztek. „Vannak közöttük, — mondja szent Vince, — akik nem érzik a jó Isten jelenlétét az elmélkedés alatt. Megszűntek-e ezek szeretni Istent? Kétségen kívül, nem. Mert megteszik mindazt, amit a többiek megtesznek, és pedig annál erősebb szeretettel teszik, mennél kevésbé érzik ezt. Ez az igazi, tevékeny szeretet, amely nem szűnik meg cselekedni akkor sem, ha nem érezhető.”

Azután munkához látnak. Ez a *pondus diei, a nap heve!* Fáradtak, szinte aléltak. De a kötelesség szólít, s újból megkezdik tiszttségüket: a konyhát, mosókonyhát a betegápolást, a szegények látogatását, az árvák gondozását, esetleg az író tollat, vagy másnemű munkát. „Milyen kiváló szeretetgyakorlat ez — mondja szent Vince, — ha meggondoljuk: Üdvözítőnk arra hívott meg, hogy a szegények személyében neki szolgáljak! Mily nagy kitüntetés ez!

Végül, egymást érik a nap folyamán a kellemetlenségek, megpróbáltatások és szenvedések. A kereszt az, amely ily módon mutatkozik előttünk. És mily szép ténye az a szeretetnek, ha elfogadják a keresztet! „Mert, — úgy mond szent Vince — a legtökéletesebb módja az Isten folytonos és örök szeretetének, ha elszenvedjük a reánk bocsátott betegségeket; ha elviseljük a bennünket ért rágalmatokat és elviselünk magunkban is minden nehézséget, amit azért küld reánk, hogy próbára tegye hűségünket.”

Ez legyen tehát a Szeretet Leányainak istenszeretete.

Ez az, amiképen szent Vince módjára szerethetik a jó Istent.

Szeressék a jó Istent kétségkívül szívükkel is. Éljenek vele állandó és bensőséges egyesülésben. Tegyenek úgy, amint szent Vince mondja: „Óraütéskor gondolják léleekben, hogy Isten szól hozzájuk és azt mondja: szeress, leányom, add nekem szívedet!” De legfőképpen „arcuk veritékével és karjuk erejével szeressék a jó Istent”, azaz, életük minden tényével. Ha úgy akarják, egész életük, ébredéstől elalvásig, folytonos láncolata lesz az istenszeretet tényeinek. És ha meggondoljuk, hogy a szeretet egyetlen ténye eltörölheti egy lélek összes elkövetett halálos vétkeit, milyen szép, tiszta és érdemekben gazdag lehet a Szeretet Leányának élete, ha minden napjának minden ténye az istenszeretet gyakorlása volt!

A betegek.

(Nagyontisztelendő Inchelin (Ensen) anyától.)

A beteg lelki gondozása.

(Folytatás.)

Közömbösek. — Ezekkel szemben élünk azokkal az eszközökkel, amelyeket szent Alapítónk ajánl nekünk az ő irataiban. Szólítsuk meg őket nagyon szívélyesen és jóindulattal és nagy óvatossággal csúsztassunk beszédünkbe egy-egy természetfölötti vonatkozást, amellyel hasznukra fordíthatják szenvedéseiket. Sohase legyünk velük szemben elutasítók. Ennek emléke megakadályozhatná, hogy jó hatással lehessünk lelkükre, kivált, ha hosszabb időt tölt a beteg körünkben. Ne bánjunk velük keményen. Ez zárkózottságot és bizalmatlanságot ébresztene bennük iránunkban, és megnehezítené helyzetünket úgy velük, mint

másokkal szemben is, akikre könnyen átragadhat ez a bizalmatlanság.

Úgy van az a lelkiekkel is, mint a test ápolásával. Csak alkalomadtán, s kinek-kinek egyéni természetéhez alkalmazva kell a gyógyszert beadnunk. Ha azt vesszük észre, hogy nagyon is gyorsan vagy pedig túlságosan lassan alkalmaztuk, mérsékeljük azt a szükséghez mérten.

Figyeljük csak meg, miképen bánik Üdvözítőnk a lelekkel. Néha egy emberéleten át várakozik és beéri azal, hogy jó sugallatokkal, de minden erőltetés nélkül buzdítja a lelket, mindenkor tiszteletben tartván az illetőnek szabad akaratát.

Igy bánt el a nemzetek Apostola is a művelt pogányokkal. Senkinek sem engedte meg, hogy mások lelkiismeretét erőszakosan befolyásolja. Szent Pál levelei e tekintetben is zsinórmértékül szolgálhatnak.

Igy járt el az Anyaszentegyház is mindenkor az ő térítő munkáiban. Mert a jó Isten szabad és önkéntes meghódolást kíván, nem pedig pusztán külső tényeket. Kétségtelenül ezeket is kívánja ugyan, de az akarat szabad választásának legyen az az eredménye, nem pedig holmi emberi szempontoké.

Igen fontos, hogy a betegek észrevegyék, hogy természetfölötti indítóokok vezérelnek bennünket önfeláldozásunkban. Nem is hinnék, kedves nővéreim, mennyit ártunk avagy használhatunk Egyházunknak és Társulatunknak aszerint, amiképen viselkedünk előttük. Ápolt betegeink tanúi a mi mindennapi cselekedeteinknek. És a látogatások alkalmával, avagy elhagyván a kórházat, elbeszéljük mindazt, amit rajtuk tapasztaltak. Nos, ami jól vagy rosszat diktál az ő tanúságuk, azok a mi műveink. Bárcsak a szeretet és türelem gyakorlására indítana bennünket ezek meggondolása!

Jól tudják, nővéreim, nem vagyunk közönséges ápolónők, hogy csak gyógyszert, szirupot adjunk s ügyesen végezzük az injectiókat és kötözéseket. Legfőbb feladatuk az, hogy mindent gyengédséggel és szeretettel végez-

zünk. A mi szeretetteljes gondozásunk majd olyan hatással lesz ezekre a közömbös lelkekre, amint annak idején Üdvözítőnk csodái hatottak a tömegekre. Mindamellett, nem kell elcsüggednünk, ha fáradozásaink eredménye nem mindig tartós.

Hogy bátorságunkat föl-fölelesszük, tekintsünk jó Mesterünkre. Mindenkivel szemben az ő lelkületét éreztessük: *Szánom a sereget!* Bírjuk rá őket, hogy hozzá kiáltsanak, úgy, mint a bénák, vakok, bélpoklosok tettek. Mutassuk be nekik ezek példáit. Biztassuk betegeinket, hogy Szűz Mária közbenjárásával kérjék Istentől gyógyulásukat. Ha megkapták, amit kértek, talán egész életükön át hálásak lesznek érte.

Tanítsuk meg őket e fohászra: *Ó bűn nélkül fogantott...* Nem más ez, mint a Szeplőtlen Szűz tisztaságának megvallása, azaz olyan lelkület, amely kívánja a tisztaságot, tehát szakítani akar a vétekekkel. A szent Szűz pedig készséggel hallgatja meg azokat, akik éppen az ő kiváltságos tisztaságára hivatkozva, fordulnak hozzá. Az ily közömbös betegek is igen sokszor jó néven veszik, ha egy-egy képecskével vagy érmecskével kínáljuk meg őket, főképen, ha gyermekeik számára küldjük.

A hitüket gyakorlók. — Ezekkel szemben is fennáll az elv, hogy ne erőltessük az áhíthatos dolgokat. Ajánlhatjuk nekik a szentségek fölvetelét, türelemre inthetjük őket, megtaníthatjuk szenvedéseik jó felhasználására, ilyféle fohászokkal: *Jézusom, teljes szívedből egyesülök a te megváltó szenvedéseddal.* De mindenkor nagy óvatossággal járjunk el velük szemben. Lelkük hangulatát figyelembe véve, a szent Angyalok módjára inkább sugallat, mint prédikáció formájában beszéljünk lelkükre, nehogy kifárasszuk őket. Arra törekedjünk, hogy szinte kívánják a nővérek közeledését, nem pedig, hogy terhesnek és unalmasnak találják.

Jámbor lelkek. — Ezeknél ismét más szírtet kell vigyázva elkerülnünk: azt, hogy túlsok időt ne töltsünk velük lelki beszélgetésekkel.

Jól tudjuk, hogy mindenkor egyszerűen, röviden kell eljárnunk, s minden rendkívülit kerülve, csak az igazi jámborságot tartjuk szem előtt. Ha rendkívüli szent dolgokról beszélnek nekünk, ne mutassunk túlságos nagy érdeklődést. Sőt mondjuk ki nyíltan, hogy az ilyesmiben nem vagyunk járatosak, és az Anyaszentegyházra bizzuk, hogy ítéletet hozzon az ilyen rendkívüli esetekben.

Ne is kérdezősködjünk. Ne kapkodjunk az újdonságok után. Jelentsük ki, hogy szent vallásunk dolgaiban csakis az igazi jámborságra törekszünk, vagyis azt akarjuk megvalósítani, amire Üdvözítőnk tanított.

Betegeinket csak alapos erényességre buzdítjuk. Kétes esetekben ne állítsunk és ne tagadjunk. Hiszen könnyen tévedhetünk is és helyeselhetjük, amit talán csak a gonoszlélek, vagy pedig a képzelet vagy a hiúság sugalltak. Ne legyünk kíváncsiak és túlságos beszédesek. Kell, hogy észrevegyék rajtunk azt a szent tartózkodást, amely csakis a Szentlélekkel közreműködő lelkek értékes erénye. Ez az, ami bizalomra gerjeszt.

Amint mondtuk is már, osszuk be időnket arányosan aszerint, hogy mennyi a betegünk és mennyi a dolgunk velük. Mert nem volna rendén, ha az egyiket szenvedni hagynók azért, mert túlsoká gondoljuk a másikat; vagy pedig, hogy jámbor beszélgetéssel töltsük azt az időt, amit ápolásukra kellett volna fordítanunk. Ehhez természetesen sok önmegtágadásra van szükség. Vezetessük tehát magunkat állandóan a Szentlélek Úristennel, mert ettől függ, mennyi jót eszközölhetünk a lelkekben.

Kérjük szűz Anyánk pártfogását. Kérjük ki tanácsát is nehézségeinkben. Szeplőtelen Anyánk mindig mellettünk legyen, amikor betegeinket ápoljuk, s akkor biztos, hogy nem fordulunk hozzá hiába. Legyünk a Csodás-érem apostolai. Ajánljuk mindenkinek, akik hajlandók az elfogadására. Bizzuk betegeinket égi Anyánkra nagyobb szenvedéseik vagy kríziseik alkalmával, este és nappal is, amikor ott kell hagynunk őket.

Buzdítsuk a betegeket, hogy ajánlják föl és egyesít-

sék szenvedéseiket az Üdvözítő szenvedéseivel és megváltó szándékaival. Míg egyrésztől így ők maguk megkönynyebbülnek és megszentelődnek, egyúttal az ima és engesztelő szenvedés apostolságát is gyakorolják a Világ-egyház javára.

Rendkívüli esetek.

Műtét előtt. — Érdeklődjünk a beteg lelkülete és lelki állapota iránt, azért, hogy a lelkiatya elhívását elősegítsük. Ha hajlandónak mutatkozik rá, szelíden készítgessük elő, hogy a műtét neténi balsikere esetére lelki ügyeit rendbehozza a jó Istennel. De sohase erőltessük a dolgot, ha a beteg nem mutatna erre készséget, hanem imádkozzunk érte.

Hosszas betegségben még óvatosabb eljárásra van szükség. Mindamellet nagy éberséggel figyeljük meg a legalkalmasabb időpontot, amikor a végső szentségek fölvetelét ajánlhatjuk betegünknek anélkül, hogy túlságosan megijesztenők, avagy, ellenkezőleg, lanyhaságunk vagy hanyagságunk volna oka, hogy készületlenül jelent meg Isten ítélőszéke előtt. Ez részünkről még a bizalommal való visszaélés is volna, mert hiszen a betegek joggal elvárhatják tőlünk ezt a gondoskodást. Azért minduntalan érdeklődjünk az orvosoknál, mennyire súlyos az állapotuk.

Kereszttség, házasságrendezés. — Ha a gyermek megkereszteléséről van szó, tudjuk, mi a teendőnk. Ha nem forog fenn közvetlen halálveszély, nem szabad őt megkeresztelnünk a szülők beleegyezése nélkül, akik éppen ezzel a beleegyezésükkel mintegy kötelezettséget vállalnak magukra arra nézve, hogy keresztény katolikus nevelésben részesítik a gyermeket. Meglehet, hogy sokan nem teszik majd meg. De a kereszttség Szentsége kiszolgáltatásának egyik feltétele, hogy az eszével élő egyén kötelesen ismerje szent hitünk ágazatait és megígérje azok gyakorlását. A kis gyermek helyett pedig a szülők kötelezik magukat erre.

Ilyen esetekben imádkozzunk sokat és tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, nehogy egy gyermek keresztség, a szülők pedig házasságuk rendezése nélkül távozzanak intézeteinkből. Ilyen eseteket nagy tapintattal és okossággal intézzünk, és fohászkodjunk a szent Őrzőangyalokhoz, hogy a jóra hajlítsák ápoljaink szívét. Nagyon fontos és az egész életre kiható dolog ez!

Ne adjuk át magunkat a nemtörődömségnek attól való félelmünkben, hogy esetleg kellemetlenséget szerzünk magunknak avagy zavarba hozhatjuk az illető családot. Fontolgassuk, mily nagy dolog egy gyermek keresztsége, vagy egy bűnös életmód megváltoztatása! Legjobb irányítónk ebben szívünk igazi szeretete lesz. Szent szabályaink és dicső Alapítónk értekezései is erősen támogatnak bennünket.

Bárcsak áthatná lelkünket mindaz, amit erre nézve mond, hiszen a jó Isten különös kegyelme kíséri minden vállalkozásunkat, amit az ő szellemében kezdtünk meg.

(Folytatjuk.)

Az Úr házának ékessége.

Szünidő van. A vizsgák lezajlottak. A gyermekek, betegek nagyobb része eltávozott. Most ráérünk egy kissé körülnézni a sajátunkban, hogy lássuk, mi mindent kell javítanunk, selejteznünk, újjal pótolnunk.

Legelső gondunkat a Szentségi Jézus otthona, drága kis kápolnánk felé irányítjuk. Ezt hozzuk rendbe legelső sorban, a többi csak azután következhetik. És hogy ez a munka a kellő szakértelemmel történjék, azért a Központi Lap a liturgikus öltözetek mindegyikéről szeretettel elmondja, mi a rá vonatkozó egyházi előírás, hogy az esetleges pótlásoknál ezt már figyelembe vehessék kedves nővéreink.

I. Az egyházi fehérenemű.

Mielőtt egyenként beszelnénk az egyházi fehéreneműekről, vessünk egy kis történelmi visszapillantást eredetükre. Az Apostolok és az első papok — miként tudjuk, — római öltözetet viseltek, és az első századokban minden liturgikus öltözet nélkül, rendes ruháikban mondták a szentmisét. Amikor később a népvándorlás alkalmával a római viselet kiment a divatból, az Egyház megtartotta a római öltözetet az egyházi ténykedésekhez. Előírta, egyházas, liturgikus ruházattá tette.

Az egyházi fehéreneműekre vonatkozólag szigorúan előírta, hogy az összes fehéreneműeknek len- vagy kendervászonból kell lenniök. Volna sokkal finomabb anyag is, mint pl. a batiszt vagy selyem, de ez tilos. Az egyházi ruhák ugyanis nem csupán azt a gyakorlatias célt szolgálják, ami a profán, azaz nem egyházi ruhák célja, — pl. a test befedése, melegen tartása, stb., — hanem mind-egyik darab anyagának, alakjának, használati módjának megvan a maga szimbolikus jelentősége is.

A lenvászon szimboluma pl. a következő: A lenvászon készítési módja a léleknek, első sorban a papi léleknek felkészültségét jelenti. A len a földből nő ki; azután levágják, áztatják, tilolják stb. Az Úr papja is földből lett s a földből veszi napi táplálékát. De elhagyja mindazt, ami földi, s a bánat szentelt könnyei áztatják és tisztogatják lelkét. És amint a len tiló alá kerül és ütéssel tesz alkalmassá a szövéshez, úgy a lélek is az ütésektől és megpróbáltatásoktól csak alkalmassabbá válik az isteni kegyelem befogadására, s a krisztusi napsugár által kifehérlve, kerül az oltár szolgálatára.

Az egyházi fehéreneműek a következők: Humerale v. amictum (vállkendő.) Alba (miseing.) Superpelliceum és rochetum (karing.) Cingulum (öv.) Corporale (testkendő.) Purificatorium (kehelytörlő.) Palla (kehelyfedő.) Lavabo (kéztörlő.) Tobalea (oltárterítő.)

1. Humerále vagy vállkendő. — Egy 90 cm. hosszú és 50 cm. széles vászonkendő, amellyel a pap nyakát elfődi. Két szélén vászonszalag van rajta, s ez legalább 150 cm. hosszú legyen, hogy a pap hátul keresztelje s elöl megköthesse. Kívánatos, hogy ne keményítsék a vállkendőt, mert akkor nehéz azt begyűrni a kolláréba. A vállkendő közepén, — tehát nem a felső szélén, — kereszt van hímezve, s amikor fölveszi vagy leteszi a pap, ezt megcsókolja.

A vállkendő abból az időből származik, amikor a római tunika a meleg égélj alatt a nyakon ki volt vágva. A szent cselekmény alatt el kellett vele takarni a pap nyakát és vállait. Föltevéskor így imádkozik a pap: „Tedd, Uram, fejemre az üdvösség sisakját, hogy legyőzzem az ördög rohamait.”

2. Alba vagy Miseing. Az „alba” szó annyit jelent, hogy „fehér”. S a miseing nem egyéb, mint a római „tunika”, amely mindig fehér volt, azért is hívják albának.

Körülbelül 160 cm hosszú s alul 300 cm bőségű vászonruha. Az ujjak 75 cm hosszúságúak s mennél szűkebbek legyenek, mert a bő ujj nagyon akadályozza a papot a szent cselekmény végzésében. Díszíthető az alba alsó része körülbelül a térd magasságig, de nem hónaljig, továbbá az ujjak alsó részén is. A kézimunkák minden válfajával készülhet az albacsipke, de lehetőleg egyházas motívumok bevonásával. Az alba csipkéje csakis fehér lehet. Kívánatos, hogy vasalás előtt csak igen gyengén, vagy éppen ne keményítsék.

Az alba jelképezi a lélek tökéletes ártatlanságát és fékeztségét. Azért imádkozza a pap az alba felöltésekor: „Fehérsít meg engem, Uram, és tisztítsd meg szívemet, hogy a Bárány vérében megfehérítve élvezhessem az örök örömeiket.”

3. Superpelliceum és Rochetum vagy karing. Mind a kettő az alba megrövidítéséből származott. Különbség a kettő között csak az, hogy a superpelliceumnak rövid és bő ujjai vannak, (igazi magyar csikós ujjak!), míg a roche-

tum ujjai szűkek és hosszúak. Előírás, hogy mind a kettő térdig, vagy térdén alulig érjen, azaz 100 cm. hosszú legyen. Azok a rövid karingek nem szabályszerűek. A rochetumot is díszíthetjük, éppúgy, mint az albát, különféle csipkével. Sehol sincs ugyan meghatározva, mennyire terjedhet a csipke, de mindenképen az egyházi szabályok szelleme ellen van, ha majdnem az egész karing csipkéből van. Nálunk a superpelliceum dísz nélkül van, s az egész ki van fodrozva.

4. Cingulum vagy Öv. Rojtokban végződő 3,5 m. - 4 m. hosszú zsinór az alba felkötésére. Rendszerint fehér, vagy pedig követheti a miseruha színeit is.

Jelképezi a papi megtartóztatást az ima szerint: „Övezz körül, Uram, a tisztaság övével és fojtsd el bennem az érzékiség tüzét, hogy megmaradjon bennem a megtartóztatás és tisztaság erénye.”

5. Corporale vagy Testkendő. Ez a legnemesebb egyházi ruha, mert a pap erre fekteti szentmise alatt a legmértéságosabb Oltáriszentséget. Hossza és szélessége 50-50 cm. legyen. Köröskörül csipkével díszíthető, de ez ujjnyi szélességű lehet csupán. Kivarrás nem tanácsos a testkendőn, mert abba a kis ostya-partikulák beleakadhatnak. Ugyanezen okból nem szabad keresztet sem hímezni a közepére.

A Corporale szabályszerű összehajtása úgy történik, hogy először a magam felőli oldalt hajtom be egy harmadában, azután a túlsó harmadrészt hajtom be. Következik a jobb rész harmada, majd pedig a bal részé.

A corpore a közénk leszállott szentségi Jézusnak jelképe. Patyolatfehérségével a lélek tisztaságára figyelmeztet, amellyel közelednünk kell feléje.

6. Purificatorium vagy Kehelytörlő. Ez 30 cm. széles, 50 cm. hosszú kendőcske. Két keskenyebb szélét csipkével és kivarrással is díszíthetjük. A közepére piros keresztet is hímeznek, bár ez nem előírás. Összehajtása harmasban történik. A legnemesebb edény, azaz a kehely kitörlésére használják csupán.

Úgy a corporálét, mint a purificatoriumot is előbb a papnak kell kiöblíteni, mielőtt mosásba adnák. Ujabbán a kápolnás-nővérek is kiváltságos engedélyt kaptak a kendők első átmosására. Tartsák ezt nagy kitüntetésnek és végezzék nagy lelkiismeretességgel. Egész külön edényt használjanak e célra, és a használt vizet vagy a tűzre öntsék, vagy pedig virágokra.

A **Lavabo** vagy **Kéztörölő** a pap ujjainak letörlésére szolgáló kisebb kendőcske. A kehelytörölőhöz hasonlóan, két oldalt díszítik, de kereszt nem kell a közepére. Nagysága és alakja nincs pontosan meghatározva, de kívánatos, hogy ne legyen túlkicsiny, hogy a pap nedves ujjait jól beletörölhesse.

A **Palla** vagy **Kehelyfedő** 16 cm, négyszög alakú, erősen keményíthető vászonlapocskára, a kehely befedésére. Néhol a miseruhával megegyező selyemre tűzik rá, de sokkal jobb, ha tiszta fehéren hagyjuk körül kis csipkével, avagy duplikázzuk, és kemény kartonlapot varrunk be a tarsolyba. Ez esetben a felső részre fehér vagy színes hímzés vagy kivarrás is kerülhet.

Fontos előírás, hogy a pallának legalább is a kehelyvel érintkező része vászon legyen. Kívánatos, hogy a nővéreinknél sok helyütt használatos túlkicsi pallákat mielőbb fölcseréljék a föntjelzett nagyságúval.

A **Tobolea** vagy **Oltárterítőre** vonatkozó egyházi előírásokat kedves nővéreinkkel már kis Lapunk ez évi 2. számában ismertettük. Csak azt tesszük még hozzá, hogy az alsó terítőket is évenként kétszer, háromszor változtatni kell, és hogy farámával szorítani le a terítőket, tilos!

A hármasszónterítő gyönyörű szimboluma a Szentháromságnak, akit az oltáron imádunk. Fehérsége a tiszta szándékot jelenti, amellyel elébe kell lépünk. A terítők még a gyolcskendőket is jelentik, amelyekbe Krisztus holttestét takarták.

Aronffy Ferenc
a m. t. m. á. igazgató.

Missiós élmények és örömök.

Algériából, a Tenesz-i Szeretetház szolgáló-nővére, Dormoy nővér, érdekes beszámolót írt nagyontisztelendő anyánknak. Arról tesz ez tanuságot, mily nagy befolyással vannak nővéreink a benszülöttekre.

„Húsvétkor szép eredménnyel missiót tartottunk. Két buzgó missiósatya prédikált, mi nővérek pedig a bérmlás szentségére készítettük elő a hívőket és gyermekeket. Utóbbiak elég összeszedettek voltak, és a lelki csendben és imában szinte érezhető volt a Szentlélek működése. Ó, szálljon le ránk az ő ajándékaival és térítse meg e szegény, magára hagyatott algériai népet, minket pedig szenteljen meg!

Az érsek úr ez alkalommal két napot töltött Teneszben. Nagy jóindulattal tekintette meg műveinket. Látszott rajta, hogy szeret bennünket és nagyon érdekli minden. A község mohamedán egyházi feje, a Mufti, egy tanácsos és az előkelőségek a nubíával, azaz arab muzsikával fogadták az érsek urat, amikor autóján megérkezett.

A plébánia — mint mindig, — most is nálunk fogadta főpásztort. Az ifjúság ugyancsak kitelt magáért! Patronázs-terünk egész kis ligetté változott, annyi zöldet hordtak össze. Őméltósága szinte elveszett a temérdek virág és galy között. Negyven csokrot adtak át neki, felköszöntés, szavallat és ének közben.

A mi fogadtatásunk az volt, amit önnek készítettünk, nagyontisztelendő Anyám, amikor 1924-ben idejöveteletét vártuk. Mikor nagy tömeg benszülött kíséretében hozzánk érkezett, az udvarunkon felállított szent Szűz szobra körül már száztíz nővendékünk sorakozott. Francia és arab énekekkel üdvözölték. Majd az *Ó bűn nélkül-t* és a Lourdes-i *Ave Maria-t* énekeltek. Keresztény szívünket mélyen meghatotta Szeplőtelen Anyánk dicsérete hitetlen ajkakon. Annyira reményelem, hogy szűz Anyánk megmenti lelküket! Az érsek úr is azt mondja.

Mindannyian megcsókolták a főpásztort gyűrűjét, ő pedig cukrot és sous-t (francia 10 filléres) osztott ki köztük. Búcsú-

zaskor 1000 frankot adott át, hogy a Muftival egyetértve, kioszszuk a község szegényei között.

A szűkölködők listája elég gyorsan és igazságosan készült el. Másnap, 3 órakor nővértársammal a mecsetben foglaltunk helyet a bejárati nagy ajtó két oldalán emelvényre helyezett régi, jó karosszékben. Lábunk alatt kifordított imaszőnyeg volt azért, mert nem velettük le cipőinket, amint a mecsetben illett volna. Kettőnk között egy asztalnál foglalt helyet a Mufti, aki igen fontos, tiszteletreméltó és méltóságteljes egyéniség, a tanácsos, egy jegyző és egy arab, aki kikiáltotta a szegények neveit. Számszerint vagy kétszázan voltak. Mindez nagy rendben ment végbe és vagy két óra hosszat tartott.

Lám, jó Anyám, még mecsetben is láthatja leányait, amint az igaz Isten és az ő érseke nevében alamizsnát osztanak. Ezen a hegyvidéken, e szegény nyomorultak között, — hiszen ki sánta, ki pedig vak, néma, rákos, s valamennyi rongyokba burkolt, — mindig az édes Jézusra gondoltam, amint körüljárta Judeát, vigasztalva, gyógyítgatva. Sohasem láttam még ennyi nyomorúságot együtt! Ebben a mecsetben, ahol nem ismerik őt, az ő szent neve volt szüntelenül szívemben, ajkamon. Ezzel óhajtottam megszentelni az egész épületet. Ki tudja?... E szegény imádkozó arabok közül talán nem egy kap a jó Istentől világosságot és kegyelmet, hiszen nem egy hal meg ott a szőnyegen, végső kimerülésben. A mi szép hivatásunk az, hogy mindenüvé, még a mecsetbe is elvigyük Jézust!"

Vigasztaló máriás hírek érkeznek Tuleárból is, Madagascar szigetéről. Becker nővér a következőket írja nagyontisztelendő anyáknak.

„Úgy reményelem, hogy a Máriagyermekek társulatának megalakulása május első vasárnapján meglesz. Keresztényeink készülnek rá. Vagy huszan lesznek az új társulat első zsengei. Ó bár mindörökké anyai védőpalástja alá venné őket jóságos Szepölöten Anyánk!

Az iskola és munkaterem leánykái részére megalakítottuk a Szepölöten Szűz tiszteletőrségét. A családok dicsőséges Pártfogójának szobra most tisztségről tisztségre megy. Mindegyikben 12 napot tölt s ezalatt 12 leányka képviseli a szent Szűz kiváltságainak 12 csillagát. Csinos kékszinű kokárdát viselnek szí-

vük fölöt, amelyen a Csodás-érem függ. Mindennap egy másik ilyen csillag járul a szentáldozáshoz, és leírt neve azon az egész napon át a szent Szűz lába elé van helyezve.

A kisebbeknél Janka nővérem mindennap másik 12 gyermekkel mondatott el égő gyertyával kezükben, 12 *Ave Mariát* és utána elénekelték az *Ó bűn nélkült*.

Az 1928. év kezdete lett tehát az égi Anyánk iránt gyakorolt különös hódolatunknak. Hatását már is észlelhetjük, kivált a felnőtteken.

Bennszülött jelöltünk is van már. Ámbár anyja nagyon nehezen adja oda, mert csak mostanában vesztelte el 14 éves leányát, ő azért nem tágít. Nyugodtan és bátran kitar szándéka mellett."

Egyik fiatal nővér, ki csak nemrégén érkezett a nagy szigeteire, ugyanezen póstával ezt írja:

Milyen boldog vagyok, Nagyontisztelendő Anyám, hogy már egy kis katekizmus oktatást is tarthatok e jó szigetlakóknak. Buzgón kérem is a Szentlelket és az arsi szent plébánost, segítsenek, hogy jól megérttessem magam és kis híveim megszeressék a jó Istent. Egész elragadtatással nézem ezeket a kis kócos, vagy, ha úgy tetszik, 50-60 copfú, nyílt szemű és nyílt fülű gyermekeket. Alig várom már mindig, hogy megérkezzenek.

Kedves nővérünk megígérte, hogy nemsokára kiküld már a kunyhók látogatására is. Hátha sikerül egyes aggastyánokat a szent keresztségre rávennem!

Az aggodkat ugyanis legnehezebb megtéríteni. Annyira ragaszkodnak őseikhez, akik hitük szerint kunyhójuk fájában és gerendáiban tartózkodnak. Pedig milyen jólelkűek ezek a szegény malájok! Janka nővérünkért, aki már csak két mankóval bír járni, mindennap eljön 5-6 fiú az Atyák iskolájából, hogy tolokocsiján elvigyék az iskolába. Látni kellene csak milyen gyengédséggel segítenek neki helyet foglalni, a mankóit átvenni stb. Tanítványai az iskolában is éppily előzékenyek iránta, hogy odahozzák karosszékét vagy egyéb szolgálatokat tegyenek neki. Olyan jó emberek!

Még egyszer köszönöm, Anyám, hogy elküldött hozzájuk!"

Etienne Keresztelő János

XIV. általános főnök életrajza.

1801 - 1874.

5. A kolera Párizsban.

Mialatt Etienne ilyen atyai tanácsokkal látta el hűgát, mind aggasztóbb hírek érkeztek Európa minden részéből a kolera pusztításairól s előrelátható volt, hogy a veszélyt Franciaország sem kerülheti ki.

Quélen érsek, aki a forradalmárok engesztelhetetlen dühe miatt még mindig más egyházmegyékben rejtőzött, gyönyörű körlevélben figyelmeztette papjait a közeli veszélyre és arra a kötelességükre, hogy az isteni Jópásztor példájára, mint igazi jó Pásztorok, ha kell, maguk is életüket adják oda juhukért.

Az 1832. év tavaszán Párizsban is egyszerre csak kitört a dühöngő ragály, — és sűrűn szedve áldozatait, — rémületbe ejtette az egész lakosságot.

A szentéletű érsek, akinek székhelyére, Párizsba való visszatérését ellenségeinek dühe mindezideig megakadályozta, ezt ugyancsak ürügyül használhatta volna föl arra, hogy a ragály veszélyét távollétével kikerülje. De az ő nemes lelkülete éppen a nagy életveszély pillanatát tartotta alkalmasnak arra, hogy székhelyét elfoglalva, minden erejét és tehetségét súlyosan meglátogatott nyájának támogatására és gyámolítására fordítsa.

Április 2-án hajnalban érkezett fővárosába. Miután a Szeretet Leányainak anyaházában szentmisét mondott, egyenesen a veszély gócpontjába, Párizs legnagyobb kórházába, az Hotel-Dieu-be (Oteldió) hajtatott. Nem volt egyedül. Etienne úr mint nagy kegyet kérte ki magának, hogy őt e szeretet-úttján kísérhesse és neki segítségére

lehesse. Napokon és heteken át e második Borromei sz. Károly oldala mellett maradt. Ágyról-ágyra járták a beteget; vigasztalták, bátorították, meggyóntatták és haladók szentségeivel látták el őket, amint éppen a beteg állapota megkívánta.

A ragály oly erővel pusztított, hogy az összes kórházak csakhamar megteltek, s Párizs minden kerületében pótkórházakat kellett nyitni a betegek befogadására.

A Missióspapok anyaháza Etienne úr szorgalmazására elsőnek nyitott ilyen ambulanciát. A ragály egész tartama alatt megszámlálhatatlan kolera beteget fogadtak be oda a jó lazarista atyák és a legnagyobb szeretettel ápolták és gondozták őket, testileg és lelkileg. Különösen Etienne, Aladel és Nozo urak nagy önfeláldozását említik, akik éjjel-nappal ki nem fogytak az önfeláldozó szeretet tényéből.

Amikor félév után megszűnt az Isten csapása Párizs fölött, alig volt benne család, amely egy vagy több elvesztett tagját nem gyászolta volna. Különösen sok árva gyermek maradt vissza teljes, anyagi és erkölcsi elhagyatottságban.

Ezeket a kis árvákat sürgősen gondozásba kellett venni, máskülönben biztosan elpusztulnak. Jól átértette ezt a szentéletű érsek is. Azért körlevelében sürgős felhívást intézett egyházmegyéje jólelkű híveihez, s mivel ennek a felhívásnak nem volt meg a kellő eredménye, elhatározta, hogy véget vet eddigi rejtőző életének s nyilvános beszédben a szöszekről buzdítja híveit az árvák fölkarolására.

A forradalmárok dühét ugyanis még ez a borzasztó ragály sem csillapította le, s a katolikus Egyház iránt táplált gyűlöletük az érsek, mint a francia Egyház fejének személye ellen összpontosult.

Mikor Aprószentek ünnepén a szent Rókus templomba gyűjtötte össze híveit, hogy lángoló szavaival részvétet keltsen bennük az elhagyott kis árvák iránt, jobbrátai, közöttük elsőnek Etienne úr, könyörögtek neki, ne

tegye ki életét a biztos veszélynek. De az agg érsek nem állt el szándékától.

Megjelent e beszéden Párizs színe-java. A várakozó fogatok hosszú sora töltötte be az utcát. Közöttük pedig sötét tekintetű, elszánt forradalmárok kerülgették a templomot. Ellenséges magatartásuk és elejtett szavaik eléggé elárulták, hogy csak az alkalmas pillanatot lesik, amikor a templomból távozó érsekre gyilkot emelhetnek.

Etienne úr, polgári ruhába öltözve, ott járt-kelt közöttük, s el volt szánva, hogy néhány barátja segítségével, még élete árán is, megmenti fenyegetett főpásztort. Sokáig tartott a beszéd. A szent férfiú, az oly rég nem hallott főpásztor, szava gyújtószikra lett hallgatói lelkében. Lelkesedése az árvák ügye iránt hallgatóira is átragadt, s a templomból kitóduló lelkes tömeg látása bénítólag hatott az ellenséges egyénekre. Nem mertek cselekedni és támadni. Sőt, eltörlögvén nem zavarták többé Quélen érseket egyházmegyéje kormányzásában. Az árvák ügye meg volt nyerve, s ezzel a főpásztor is egy csapásra visszanyerte szabadságát.

Talán nem is kell már említenünk, hogy a lazarista atyák, Etienne úrral élükön, az árvák felkarolásában is elsőrangú segédkezet nyújtottak főpásztoruknak. Saját kebelükben *Szent Vince árvaügye* elnevezéssel bizottságot alakítottak, mely az érsek megbízásából nyolc éven át intézte az egész árvaügyet, átvette a hívők adományait, rendezte a gyűjtéseket, felszólította a szónokokat, havi gyűlésein beszámolókat tartott. Egy szóval, az egész ügyet a legnagyobb rendezettséggel bonyolította le, s ez már magában véve is biztosítéka volt a sikernek.

(Folytatjuk.)

Kérdések - Feleletek.

1. *Mit tegyen a nővér, ha szentolvasóját imádkozván, a tized közepén imáját megzavarják és félbeszakítják? Vajjon újból kezdje-e a tizedet avagy egyszerűen folytassa ott, ahol elhagyta?*

A theologusok azt mondják, hogy ha a breviáriumát imádkozó papot imájában félbeszakítják, ez folytassa csak nyugodtan ott, ahol elhagyta. Csak az utolsó zsoltárverset ismétlje, és semmiképen sem az egész, félbeszakított zsoltárt.

Annál inkább alkalmazható ez az utasítás szentolvasójuk elmondására. Ha eközben megzavarják önöket, valaki beszélni óhajt velük avagy ápolási szolgálatot kell teljesíteniök, nem kell újból kezdeniök a megszakított tizedet. A búcsúkat sem veszítik el emiatt. A Szeretet Leányainak külön privilégiumát találjuk meg erre nézve Privilégiumaik 19. száma alatt. Rendes körülmények között csak a félbenhagyott Üdvözlégyet kezdjek el újból. Ha azonban tetemes idő mulnék el addig, amig újból folytathatják a szentolvasó imát, jobban teszik, ha elülről kezdik a félbeszakított tizedet.

2. *Mit tegyen a kápolnás nővér, ha szentmise után némi kis ostya partikulát vél észrevenni a paténán? Nem kellene e a paténát a tabernákulumba helyezni?*

Remélem, hogy ez utóbbi kérdés az áldozásra vonatkozik, aki a szentmisét mondotta, mert nehogy eszébe jusson egy nővérnek, hogy ő maga nyissa ki a tabernákulumot, és belegye a paténát.

Az szinte elkerülhetetlen, hogy ne hagyjon a pap, még jó szemmel is, alig észrevehető kis partikulát a paténán. A legtöbbször annyira aprók, hogy szabad szemmel alig láthatók. S mégis ott vannak. Mikroszkop segítségével még sokkal többet is látnánk rajta. De ez termé-

szetes folyománya ama feltételeknek, amelyekkel az Üdvözítő e Szentséget rendelte, azért nem kell emiatt aggodalmaskodnunk.

Másrésről meg nem egyszer ostya részecskének tartjuk azt is, ami nem más, mint némi por, avagy a korporáléról lehullott keményítő. Azért a kápolnás nővér ne foglalkozzék ezzel. Jobb, ha sohasem nézi meg a paténát e célból. Ez nem tartozik reá, és emiatt sohasem érheti szemrehányás.

Ha a kehely elrakása közben mégis nagyobb partikulát venne észre a paténán, értesítse róla az áldozópapot, ha még a házban van. Ha már eltávozott volna, elégedjék meg azzal, hogy a kelyhet és paténát a szekrényben egy korporáléra állítja. Semmi esetre se merészelve kinyitni a tabernakulomot, hogy betegye a paténát. Ez kizárólag a papnak a joga, kivéve egyes rendkívüli és fontos eseteket, amilyen például a tűzvész. Ilyenkor, hogy megmentse, bárki is kiveheti és elviheti a Szentséget.

Cazot

a m. t. m. á. igazgató.

Szünórák.

Jámbor lelkek!

1. Egyik kedves nővérünk nem merte elimádkozni az alázatosság litániáját, mert attól félt, hogy a kérések teljesülése mind rázúdul.
2. Mikor főtisztelendő atyánk egyszer nálunk járt, búcsúzásként így szólt az egyik nővérhez: „A viszontlátásra ott fenn!” — „Ments Isten!” — volt a meg nem fontolt, ijedő válasz.

Apáca ember.

Kis óvodás sír, mert elesett. Arra megy egyik nővér, s megkérdi: „Hát miért estél el?” — „Mert megijedtem attól az apáca-embertől!” — és az arramenő ferencesdi páterre mutatott.

Néma játék.

Az osztályból borzasztó láрма hallatszik. Maga a tisztelendő nővér szalad be ijedten. „Mi történik itt, gyermekek?” — „Néma játékot játszottunk!” — kiabálják nagy örömmel.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

14. ÉVFOLYAM. 1928. 5. SZÁM

TARTALOM: Isten megőrzi a szegények szolgálóit. — A szívek egysége. — A betegek. Utolsó órájuk. Előkészítés a szentségek fölvetelére. — Társulati Hírek. 1. A vértanúk földjén. 2. Fegyverrel a kezében. — Etienne Ker. János. 6. Missiós tervek és kezdeményezések. — Kérdések-feleletek. 1. Szentszabály a hó 25-én. 2. Ki felelje az Amen-t? 3. Adhatunk-e szenteltvízhez közös vizet? — Szünórák. 1. Magyar nyelvtudomány. 2. Nem jól értette. 3. A kis javíthatatlan. 4. Következtetés. —

Isten megőrzi a szegények szolgálóit.

(Főtisztelendő Verdier (Verdié) generális atyától.)

Szent Vince igen gyakran, sőt mondhatni állandóan arról beszél első nővéreinknek, milyen nagy kegyelem az, hogy a jó Isten meghívta őket a szegények szolgálatára. Az indítókok között pedig sokszor felhozta, hogy Isten igen nagy tetszését találja munkáikban. Ezt a tetszését többször ki is mutatta különös és feltűnő védelmével. Tanuskodik erről a nővérnek és leveses fazekának története is, amiről szó esik Szent Vincének 1646 február 13-án tartott konferenciájában.

Ismerős előttük ez a történet.

A ház, amelyben a nővér betegét meglátogatja, öszeomlik, és romjai 35-40 halottat és sebesülteket temetnek maguk alá. A nővér fazekával kezében az első és má-